

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΤΟΥΡΑΝ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΤΙΒΕΡΙΑΔΑ.

Τήν Κυριακήν, 5^{ην} /18^{ην} Σεπτεμβρίου 2016, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε τῆς θ. Λειτουργίας εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Γεωργίου τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος εἰς τήν κώμην τοῦ Τουράν, πλησίον τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης καί τῆς κώμης τῆς Κανᾶ, ἀριθμούσης περί τά 700 μέλη.

Ἡ θεία Λειτουργία αὕτη ἐτελέσθη ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἀγίου Προφήτου Ζαχαρίου, πατρός τοῦ Τιμίου Προδρόμου καί ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἀνακαινίσεως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοινότητος ταύτης.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὁ Γέρων Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης πρῶην Ζάμπιας κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφῖται Ἱερομόναχοι, ὁ Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος ταύτης π. Σπυρίδων, ὁ τελῶν χρέη Ἀρχιδιακόνου Ἱεροδιάκονος π.ωΜάρκος, ἔψαλαν ἡ χορωδία τῆς Ναζαρέτ καί τῆς κώμης ταύτης καί παρηκολούθησαν ἐν κατανύξει, χαρᾷ καί ἀγαλλιᾶσει οἱ ὀρθόδοξοι πιστοί τῆς Κοινότητος.

Εἰς ἐνίσχυσιν καί ἐμπέδωσιν τοῦ ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ φρονήματος αὐτῶν ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τό Κοινωνικόν, ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, ψάλατε δὴ τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ, δότε δόξαν ἐν αἰνέσει Αὐτοῦ. Εἶπατε τῷ Θεῷ ὡς φοβερὰ τά ἔργα Σου. Ἐν τῷ πλήθει τῆς δυνάμεώς σου ψεύσονται σε οἱ ἐχθροί σου. Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσάν σοι καί ψαλάτωσάν σοι, ψαλάτωσαν τῷ ὀνόματί σου», (Ψαλμ. 65,1-4), ἀναφωνεῖ ὁ Προφητάναξ Δαυΐδ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Παρακλήτου, δηλονότι τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, ἀλλά καί τῶν ἱκεσιῶν τοῦ Ἀγίου Προφήτου Ζαχαρίου Πατρός τοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ἵνα εὐχαριστιακῶς «ψάλωμεν τῷ ὀνόματι Κυρίου καί δῶμεν δόξαν ἐν αἰνέσει αὐτοῦ», (Ψαλμ. 65,2) ἐπὶ τῇ ἀνακαινίσει τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Μεγαλομάρτυρος τοῦ καί προστάτου τῆς κωμοπόλεως ὑμῶν Τουράν.

Προσῆλθομεν σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀπὸ τήν Ἀγίαν Πόλιν Ἱερουσαλήμ, δηλονότι ἀπὸ τήν πόλιν τοῦ σταυρικοῦ μαρτυρίου ἀλλά καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα μεθ' ὑμῶν μαρτυρήσωμεν «ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία

τοῦ Θεοῦ, ἦν μεμαρτύρηκε περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἔχει τὴν μαρτυρίαν ἐν αὐτῷ· ὁ μὴ πιστεύων τῷ Θεῷ ψεύστην πεποίηκεν αὐτόν, ὅτι οὐκ πεπίστευκεν εἰς τὴν μαρτυρίαν, ἦν μεμαρτύρηκεν ὁ Θεὸς περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία, ὅτι ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεός, καὶ αὕτη ἡ ζωὴ ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐστίν. Ὁ ἔχων τὸν υἱὸν ἔχει τὴν ζωὴν· ὁ μὴ ἔχων τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὴν ζωὴν οὐκ ἔχει», (Α΄ Ἰωάν. 5, 9-12), ὡς κηρύττει ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ ἀπόστολος Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος.

Ὦντως, ἀγαπητοί μου, ὁ Θεὸς Πατὴρ ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν ἡμῖν ἐν τῷ Υἱῷ Αὐτοῦ. Ὁ δὲ Υἱὸς αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ) εἶναι ὁ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου σαρκωθεὶς Θεὸς Λόγος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, τὸν Ὅποιον «ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστὶ τό σῶμα Αὐτοῦ, τό πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου», (Ἐφ. 1, 22-23), «ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ», (Ἐφ. 3,10). κηρύττει ὁ Θεὸς Παῦλος.

Ναί, ἀδελφοί μου, Αὐτός (ὁ Χριστός) ἐστὶν «ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας», (Κολασ. 1,18) , ἡμεῖς δὲ μέλη ἐσμέν τοῦ σώματος Αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ὀστέων Αὐτοῦ», (Ἐφεσ. 5,30) κατὰ τὸν Θεῖον καὶ πάλιν Παῦλον. Τοῦτο δὲ σημαίνει ὅτι ἡ σήμερον ἐπιτελουμένη ἀνακαίνισις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου ἀφορᾷ κατ' οὐσίαν εἰς τὸν ἀνακαινισμόν τοῦ σώματος ἐνός ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, ὡς διδάσκει ὁ μέγας Παῦλος λέγων: «Οὐκ οἴδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινές ἐστε ὑμεῖς». (Α΄ Κορ. 3,16-17). Αὐτόν ἀκριβῶς τὸν Ναόν τοῦ Θεοῦ, δηλονότι τὸν Ἅγιον, μισεῖ καὶ ἐπιβουλεύεται ὁ ἀντίδικος διάβολος, ὁ ὁποῖος «ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τινα καταπίῃ, ᾧ ἀντιστῆτε στερεοὶ τῇ πίστει εἰδότες τὰ αὐτὰ τῶν παθημάτων τῇ ἐν κόσμῳ ὑμῶν ἀδελφότητι ἐπιτελεῖσθαι», (Α΄ Πέτρ. 5,8-9).

Μέ ἄλλα λόγια ὁ ἀπόστολος Πέτρος μᾶς καλεῖ λέγων: «Πρὸς τὸν ἀντίπαλον τοῦτον ἀντιστάθητε στηριγμένοι στερεά εἰς τὴν πίστιν, παρηγορούμενοι ἀπὸ τῆς γνῶσιν, ὅτι τὰ ἴδια ἀκριβῶς παθήματα γίνονται εἰς ὅλους τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς σας, πού εἶναι διεσπαρμένοι μέσα εἰς τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος εἶναι μακράν τοῦ Θεοῦ».

Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία «ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσι», (Ἐφ. 5,16) διὰ τοῦτο παραγγέλλει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα δυνηθῆτε ἀντιστῆναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ πονηρᾷ καὶ ἅπαντα κατεργασάμενοι στῆναι», (Ἐφεσ. 6,13). Ἡ πανοπλία δὲ τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν μυστηριακὴν καὶ εὐχαριστιακὴν ζωὴν τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ ἐκκλησιασμός, ἡ συμμετοχὴ εἰς τό μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας διὰ τῆς καταλλήλου προετοιμασίας, ἡ νηστεία, ἡ ἐξομολόγησις, ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον ἀκόμη δὲ καὶ τὸν ἐχθρόν εἶναι ἀπὸ τὰ βασικά πνευματικὰ ὅπλα τοῦ Χριστιανοῦ. Πρὸ πάντων δὲ ἡ προσευχή, ὡς κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος «διὰ πάσης προσευχῆς καὶ δεήσεως προσευχόμενοι ἐν παντί καιρῷ ἐν Πνεύματι καὶ εἰς αὐτό τοῦτο ἀγρυπνοῦντες ἐν πάσῃ προσκατερήσει καὶ δεήσει περὶ πάντων τῶν Ἀγίων», (Ἐφεσ. 6,18).

Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἀγίασμα Κύριε εἰς μακρότητα ἡμερῶν», (Ψαλμ. 92,5). Εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν σου Κύριε, ἀρμόζει νὰ ὑπάρχει ἀγιότης τῶν εἰσερχομένων εἰς αὐτόν καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας, λέγει ὁ Προφητάναξ Δαυίδ. Μέ ἄλλα λόγια, ἀφ' οὗ ὁ τόπος οὗτος, δηλονότι ὁ Ἱερός Ναός εἶναι τόπος τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἁγίου,

καί οἱ Χριστιανοί πιστοί οἱ φέροντες τήν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί οἱ ὅποιοι εἰσέρχονται εἰς τόν θεῖον τοῦτον ναόν, πρέπει νά διατηροῦν τόν ἁγιασμόν ἢ τήν ἁγιότητα, τήν ὁποίαν ἔλαβον κατά τό βάπτισμα «εἰς μακρότητα ἡμερῶν», καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῶν χρόνων τῆς ζωῆς αὐτῶν.

Σήμερον ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τελεῖ τήν μνήμην τοῦ Προφήτου Ζαχαρίου, τοῦ πατρός τοῦ Προδρόμου. Τό γεγονός τοῦτο ἀφορᾷ ἐπίσης εἰς τήν ἀνακαίνισιν, τῆς χάριτος, τῆς λυτρώσεως καί καταλλαγῆς, τῆς ἐπελθούσης διὰ τοῦ Υἱοῦ τῆς Παρθένου Μαρίας, ὡς τοῦτο διατυποῦται ὑπό τοῦ μελωδοῦ τῆς Ἐκκλησίας λέγοντος: «Τήν τοῦ νόμου σιγήν ὁ Ἱεράρχης δέδεκται δι' ἁγγέλου φωνῆς, τόν ἄγγελον δεχόμενος, Χριστοῦ παρουσίας Προφήτην καί μύστην σύν Ἐλισάβετ στεῖρα καί σώφρονι. Οὗ γεννηθέντος ἀνεκαίνισθη χάρις καί λύτρωσις καί καταλλαγή ἡμῶν παγκόσμιος. Κηρύττει γάρ τόν ἁμνόν καί πλάστην καί τῆς φύσεως νεουργόν τόν ἐκ τῆς στεῖρας τόν καρπὸν χορηγοῦντα, Υἱὸν δέ φανέντα τῆς Παρθένου ὡς θεῖος μύστης θεοῦ τῆς Χάριτος».

Δεῦτε λοιπόν, ἀδελφοί μου, προσκυνήσωμεν τόν Υἱόν τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καί μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: Κύριε ἐπίβλεψον ἐφ' ἡμᾶς, τούς ἁμαρτωλούς καί ἀναξίους δούλους σου, τούς κατοικοῦντας τοῦτον τόν Οἶκον τῆς ἀρρήτου Σου δόξης. Καί κατάπεμψον τό Πανάγιον σου Πνεῦμα ἐφ' ἡμᾶς καί ἐπὶ τήν κληρονομίαν σου καί κατά τόν θεῖον Δαυίδ, ἐγκαίνισον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν Πνεῦμα εὐθές καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξον πάντας ἡμᾶς. Ἀμήν

Μετά τήν θεῖαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος διένειμε εἰς τούς πιστούς τάς Ἱεροσολυμιτικάς εὐλογίας Αὐτοῦ.

Τήν θεῖαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε μικρά δεξίωσις εἰς τήν παρακειμένην τῷ Ναῷ αἵθουσαν, ἐν συνεχείᾳ δέ τράπεζα, παρατεθεῖσα ὑπό τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, κατά τήν ὁποίαν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

“Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί, ἀγαπητά μέλη τῆς Κοινότητος Τουράν, ἀγαπητέ κ. Πρόεδρε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

«Ἀδελφοί, στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσσ. 2, 15) παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, δηλονότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ σταυρικοῦ πάθους καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, στοιχοῦν εἰς τήν ἱεράν αὐτοῦ ἀποστολήν, οὐ παύεται νά μεριμνᾷ ποιμαντικῶς ὑπὲρ τῶν καλῶς νοουμένων συμφερόντων τῶν πνευματικῶν αὐτῆς τέκνων.

Ὁ εὐαγγελισμός τῆς ἀγάπης καί τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ ὡς καί ἡ εἰρήνη καί ἡ συνδιαλλαγή, ἀλλὰ καί ὁ σεβασμός πρὸς κάθε ἄνθρωπον ἄνευ διακρίσεως, ἀποτελεῖ τόν οὐσιαστικόν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων. Ἡ κατά τόπους μεγάλη ἢ μικρά εἰς ἀριθμὸν παρουσία τῶν Χριστιανικῶν Κοινοτήτων εἶναι ἡ ἀπτή καί ὁρατή μαρτυρία τῆς ἀπ' αἰώνων ὑπάρξεως τῶν ἐντοπίων ἢ γηγενῶν Χριστιανῶν, τόσον εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν ὅσον καί εἰς τήν εὐρυτέραν περιοχὴν τῆς στεναζούσης Μέσης Ἀνατολῆς.

Τό γεγονός τοῦτο τῆς Χριστιανικῆς μαρτυρίας καί ὑπάρξεως ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ διετήρησε καί συνεχίζει νά διατηρῇ καί προστατεύῃ τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τό γνωστόν ὡς Rum Orthodox. Σήμερα, οἱ πάντες ὁμολογοῦν ὅτι τό Rum Orthodox Πατριαρχεῖον εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἐγγυᾶται τήν ταυτότητα ἀφ' ἐνός καί τήν παραμονήν εἰς τάς πατρογονικάς αὐτῶν ἐστίας ἀφ' ἑτέρου.

Αὐτό ἐξ ἄλλου ἀπεδείχθη περιτράνως κατά τήν πρόσφατον σύγκλησιν τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἐν Ἀμμάν τῆς Ἱορδανίας. Ἐπὶ πλεόν δέ, ἡ λατρευτική πρᾶξις καί ἡ λειτουργική παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων ἀποτελεῖ τήν ἀνεξάντλητον πηγὴν δυνάμεως καί ἐλπίδος, ἀλλὰ καί προστασίας πολλῶν δέ μᾶλλον πνευματικῆς καί σωματικῆς. Καί λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ κατ' ἐξοχὴν λειτουργική, δηλονότι εὐχαριστιακὴ πρᾶξις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία μᾶς καθιστᾷ κοινωνούς καί συμμετόχους τοῦ σώματος καί τοῦ αἵματος τῆς πηγῆς τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Διὰ τοῦτο, κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος, ἐφ' ὅσον παρελάβομεν διὰ μέσου τῆς πίστεως εἰς Χριστόν βασιλείαν, ἡ ὁποία δέν σαλεύεται ποτέ, ἀλλὰ μένει αἰωνία καί ἡ βασιλεία αὕτη εἶναι ἐκείνη, τήν ὁποίαν ἐγκαθίδρυσε ὁ Χριστός διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του, ἃς ἀποδίδωμεν εὐχαριστίαν εἰς τόν Θεόν καί μέ τήν εὐγνωμοσύνην πού θά δεικνύωμεν διὰ τῆς εὐχαριστίας αὐτῆς, ἃς λατρεύωμεν τόν Θεόν εὐαρέστως μετὰ σεβασμοῦ καί εὐλαβείας.

«Διὸ βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες, ἔχομεν χάριν, δι' ἧς λατρεύομεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας», (Ἑβρ. 12,28).

Εὐχόμεθα ἡ ἀνακαίνισις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ νά συμβάλλῃ τά μέγιστα εἰς τήν ἀνακαίνισιν τοῦ ἐν ὑμῖν οἰκοῦντος Πνεύματος τοῦ Θεοῦ κατά τόν Θεῖον Παῦλον λέγοντα: «Οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;».

Τέλος θέλομεν νά εὐχαριστήσωμεν τόν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Τιμόθεον, ὁ ὁποῖος ἀόκνως καί μετ' αὐτοθυσίας ἐδιακόνησεν ἐπὶ πολλά ἔτη τήν Κοινότητά μας εἰς τήν πόλιν ὑμῶν Τουράν. Εὐχαριστίας ἐκφράζομεν εἰς ὅλους, οἱ ὁποῖοι συνέβαλον καί συνεργάσθηκαν διὰ τήν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἀνακαινιστικοῦ ἔργου, ἰδιαιτέρως δέ τόν Γενικόν Ἐπιστάτην Ὀσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην Ἰλαρίωνα, ἡγούμενον τῆς ἐν Θαβωρίῳ Ὁρει Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς καί τόν ἐργολάβον καί ἀρχιτεχνίτην κ. Νάντερ Νασάρ. Ἐτη πολλά καί εὐλογημένα παρά Κυρίῳ".

καί ἐπέδωκεν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου διὰ τήν Κοινότητα καί Ἱερατικὴν στολὴν διὰ τόν Ἱερέα π. Σπυρίδωνα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

http://youtu.be/9aPDLTjx6_8

<http://youtu.be/wFSYv-0yKAI>

